

Ὁ Σκοπός τῆς Χριστιανικῆς Ζωῆς εἶναι ἡ Ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος *

† Ἐπισκόπου Ὡρεῶν Κυπριανοῦ

Βοήθεια μας ἡ τόσο κατανυκτικὴ αὐτὴ Θεία Λειτουργία! Δοξα-
σμένο νὰ εἶναι τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας. Εὐχαριστοῦμε τὸν
Κύριό μας, τὴν Παναγία μας καὶ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι
μας φιλοξένησαν ἀπόψε καὶ μᾶς ἔδωσαν μία τόσο μεγάλη πνευμα-
τικὴ χαρά.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Πατέρα μας νὰ εἶναι
μαζί σας, στὴν νέα αὐτὴ περίοδο πού
ἄρχισε ἤδη ἀπὸ χθές—δηλαδὴ τὸ ἔτος
2008—καὶ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σά-
ρωφ καὶ ὁ Ἅγιος Σίλδεστρος καὶ ὅλοι
οἱ Ἅγιοι τῆς ἡμέρας νὰ εἶναι σύντροφοί
μας στὸν ἀγῶνα μας αὐτό, τὴν πορεία
μας τὴν μεγάλη.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μνήμης τοῦ
Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ἴσως δὲν
θὰ ἦταν κουραστικὸ νὰ ἀναφερθοῦμε
μὲ δύο λόγια μόνο στὸ κεντρικὸ μῆνυ-
μα, τὸ ὁποῖο ἐκπέμπει ὁ βίος καὶ ἡ δι-
δασκαλία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συγχρόνου Ἁγίου μας, πού εἶναι ἐκ

τῶν τριῶν κορυφαίων Ἁγίων τῆς ρωσικῆς εὐσεβείας. Ὁ πρῶτος, θὰ
γνωρίζετε, εἶναι ὁ Ἅγιος Θεοδοσίος τοῦ Κιέβου· ὁ δεύτερος, ὁ Ἅγιος
Σέργιος τοῦ Ραντονέζ· καὶ ὁ τρίτος, ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.
Τρεῖς κορυφαῖοι Ἅγιοι. Ἅγιοι τοῦ Φωτός. Ἅγιοι τῆς Χάριτος τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἰδίως ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

* * *

Ἄν θὰ ἐνθυμῆσθε, ἐδίδαξε—καὶ ὄχι μόνο ἐδίδαξε, ἀλλὰ πρω-
τίστως ἐβίωσε τὸ μεγάλο αὐτὸ μῆνυμα, τὸ ὁποῖο εἶναι πάντοτε ζω-
ντανὸ καὶ ἐπίκαιρο στὴν Ἐκκλησία μας, καὶ γενικὰ στὸν κόσμο—
ὅτι ὁ Σκοπός τῆς Χριστιανικῆς Ζωῆς εἶναι ἡ Ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος.

Μέσα σ'αὐτὲς τὶς ὀλίγες λέξεις κρύβεται ὅλος ὁ ἀγῶνας μας,

ὄλοι οἱ καημοὶ μας, ὡς Μοναχῶν, ὄλοι οἱ στεναγμοὶ μας, ὄλοι, ἐπαναλαμβάνω, οἱ κόποι μας. Ἐδῶ κρύβεται τὸ μεγάλο αὐτὸ ἄλμα, τὸ ὁποῖο ἓνας Μοναχὸς μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ—ἴσως καμμιά φορὰ καὶ ὄχι μὲ πλήρη συνείδησι—ἐπιτελεῖ, ὅταν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ μία ὄχθη τοῦ κόσμου μεταφέρεται μυστικά, ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὴν ἄλλη ὄχθη. Στὴν ὄχθη δηλαδή, ὅπου βρῖσκεται ἡ μοναχικὴ ζωὴ, πὺν εἶναι στὸν ἀντίποδα τοῦ κόσμου.

Κόσμος καὶ Μοναχισμὸς εἶναι δύο περιοχὲς ἀσύμβατες. Στὴν ἔννοια τοῦ Κόσμου περιλαμβάνεται ἓνα φρόνημα, τὸ ὁποῖο δὲν ζῆ ἐν Χριστῷ, δὲν ζῆ κατὰ Θεόν, ἔχει ἄλλους σκοποὺς, ἄλλες στοχοθεσίαις.

Ἐνας Μοναχὸς κάνει αὐτὸ τὸ τεράστιο ἄλμα καὶ βρῖσκεται στὴν ἄλλη ὄχθη χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ συνειδητοποιῆ ἀρχικῶς πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ ἄλμα.

Ἦδη ἀνοίγεται ἐνώπιόν του ἓνας νέος κόσμος, μία τελειῶς διαφορετικὴ ζωὴ, μία τελειῶς διαφορετικὴ νοοτροπία. Καὶ εἶναι πράγματι πάρα πολὺ λυπηρό, ὅταν ὁ Μοναχὸς, λησμονώντας γιατί ἔκανε αὐτὸ τὸ ἄλμα, μεταφέρει στὴν ἄλλη ὄχθη μαζί του τὸν κόσμο. Ἐνῶ ὁ κόσμος, ὡς νοοτροπία, ὡς φρόνημα, ἔπρεπε νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ, στὴν ἄλλη ὄχθη καὶ οὔτε κἂν νὰ τὸν σκέφτεται.

Π'αὐτὸ μέσα σ'αὐτὴν τὴν τόσο σημαντικὴ φράσι τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ: «*Σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς Ζωῆς εἶναι ἡ Ἀπόκτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*», πρέπει νὰ ἐπανατοποθετήσουμε ὅλες μας τίς σκέψεις, ὅλους μας τοὺς λόγους καὶ ὅλες μας τίς πράξεις καὶ νὰ διώκουμε πολὺ ἔντονα τὴν γνωστὴ προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Παράκλητο.

Δὲν εἶναι προσευχὴ ἀτομικὴ. Δὲν εἶναι ἐφευρέσεις κάποιου. Εἶναι εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Λέμε καθημερινῶς—καὶ ὄχι μία φορὰ, πολλὰς φορὲς—*«Βασιλεῦ Οὐράνιε. . . ἔλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν»*. Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἐμβαθύνουμε σ'αὐτὴ τὴν προσευχὴ καὶ ἂν κατανοοῦμε τί σημαίνει τὸ «ἔλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν». Ἐκεῖ ἀκριβῶς κρύβεται ὄλο τὸ νόημα αὐτῆς τῆς φράσεως τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ.

* * *

Ὅταν λέμε: «Θεῖε Παράκλητε, ἔλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν», ἐὰν ἀνοίξουμε τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς μας, θὰ ἀκούσωμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ μᾶς ἀπαντᾷ: «Θὰ ἔλθω νὰ σκηνώσω μέσα σου, ἐὰν καθαρῶς πρῶτα τὸ ἔδαφος γιὰ νὰ σκηνώσω μέσα σου».

«Ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω, ἐὰν δὲν καταρρίψῃς τὸ τεῖχος τῆς ὑπερηφανείας σου καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς αὐτάρκειας, τῆς αὐτοϊκανοποιήσεως, τοῦ αὐτοεπαίνου, τῆς φιλαρέσκειας, τῆς ἀνθρωπαρέσκειας, τῆς αὐταρέσκειας καὶ ὅλα τὰ εἶδη καὶ τὶς μορφές καὶ τὶς ἐκφάνσεις τοῦ τερατώδους αὐτοῦ πάθους τῆς ὑπερηφανείας, ἀπ'τὸ ὁποῖο, λίγο πολύ, ὅλοι πάσχουμε.

«Θεῖε Παράκλητε, ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω νὰ σκηνώσω ἐν ὑμῖν, μέσα σας, ἐὰν δὲν ρίξετε τὸ τεῖχος, τὸ ὁποῖο σᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Ἀδελφό σας· διότι δὲν ἔχετε ἀγάπη γιὰ τὸν Ἀδελφό σας... ὄχι μὲ λόγια μόνο, ἀλλὰ μὲ πράξεις, πρωτίστως, ἀλλὰ καὶ μὲ αἰσθήματα ἀγάπης.

«Ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω, ἐὰν δὲν ἀνοιξῆς τὴν καρδιά σου καὶ δὲν περιλάβῃς μέσα σ'αὐτὴν ὄχι μόνο τοὺς γνωστούς σου, τοὺς ἀγαπητούς σου, τοὺς οἰκείους σου, ἀλλὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ζῶντας καὶ κεκοιμημένους, ἐχθροὺς καὶ φίλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, πιστοὺς καὶ ἀπίστους, γνωστούς καὶ ἀγνώστους.

«Παράκλητε, ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω μέσα στὴν καρδιά σου νὰ σκηνώσω, ἐὰν δὲν κἀνης τὸ ἄλμα καὶ τὴν μεγάλη θυσία νὰ σταυρωθῆς ἐσὺ, χάριν τοῦ Ἀδελφοῦ σου, ὅπως σταυρώθηκε Ἐκεῖνος, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ σένα.

«Ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω νὰ σκηνώσω μέσα σου, ἐὰν δὲν πάρῃς τὶς ἁμαρτίες τοῦ Ἀδελφοῦ σου ἐσὺ, ὁ ἴδιος, χωρὶς ποτέ νὰ τὸν κρίνῃς ἢ νὰ τὸν κατακρίνῃς καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ τὴν εὐθύνη τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ Ἀδελφοῦ σου καὶ νὰ μετανοῆς γι'αὐτὸν καὶ χάριν αὐτοῦ καὶ χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως Ἐκεῖνος σταυρώθηκε χάριν σοῦ.

«Θεῖε Παράκλητε, ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω νὰ σκηνώσω σὲ σᾶς, μέσα στὴν καρδιά σας, ἐὰν δὲν ἀποκτήσετε ἀγνὴ καρδιά, καθαρὴ καρδιά, ὄχι μόνο ἀπὸ διάφορες σαρκικὲς κινήσεις ἢ αἰσθήματα ἢ λογισμοὺς, ἀλλὰ ἂν ἡ καρδιά σας δὲν ἐξαγνισθῇ σὲ τέτοιο εὖρος, σὲ τόση λεπτομέρεια καὶ ἀκρίβεια, ὥστε μέσα σ'αὐτὴν νὰ κατοικήσῃ ὁ μόνος ἀγνός, ὁ μόνος παρθένος, ὁ Νυμφίος σας Χριστός.

«Θεῖε Παράκλητε, ἐλθὲ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν»!

Δὲν θὰ ἔλθω νὰ σκηνώσω μέσα σας, ἐὰν δὲν ἀποκτήσετε—τοῦλάχιστον ἐσεῖς οἱ Μοναχοί—ταπεινώσι, ἀγάπη καὶ ἀγνότητα,

ὑπακοή ἀδιάκριτη στὸν Γέροντά σας ἢ στὴν Γερόντισσά σας, θυσιαστικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδελφὸ σας καὶ ἀποφασιστικὸ καὶ γενναῖο φρόνημα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀποκλείεται νὰ εἰσέρχεται στὴν καρδιά σας καὶ ὁ παραμικρὸς ρύπος, ἀκόμα καὶ ἓνας παραρριπισμὸς λογισμοῦ, ὁ ὁποῖος στρέφεται ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ σας, γιατί ἡ ἀγνότης δὲν εἶναι μία κατάστασις τῆς καρδιάς, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαλλαγμένη μόνο ἀπ'τὴν σαρκικότητα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε εἶδος πάθους, τὸ ὁποῖο μολύνει τὴν ψυχὴ σας καὶ τὴν καθιστᾷ τόπον, ὅπου δὲν μπορῶ νὰ εἰσέλθω καὶ νὰ σᾶς δώσω τὴν Χάρι μου.

«*Θεῖε Παράκλητε*»—θὰ κλείσω μὲ αὐτό, νὰ μὴ σᾶς κουράζω· νομίζω εἶναι γνωστὰ ὅλα αὐτά, ἀπλῶς τὰ ὑπενθυμίζω καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε—«*Θεῖε Παράκλητε, ἔλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν*»!

Δὲν θὰ ἔλθω νὰ σκηνώσω μέσα σας, μέχρις ὅτου πάρετε τὴν ἀπόφασι νὰ μεθύσετε τὴν πνευματικὴ μέθη τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστό, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Μία μέθη, ἡ ὁποία εἶναι νηφάλια μέθη, δὲν δημιουργεῖ σύγχυσι, δὲν δημιουργεῖ ταραχὴ, δὲν ἔχει τίποτε τὸ σαρκικόν, ἀλλὰ εἶναι μία μέθη, ἡ ὁποία ἀναφλέγει τὴν ὑπαρξί καὶ τὴν καθιστᾷ θρόνον πυρίμορφο τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Εἶθε αὐτὲς οἱ ταπεινὲς σκέψεις, ποὺ ἔτσι κάπως πρόχειρα ἐξέθεσα, νὰ ἀποτελέσουν τὸ ἔναυσμα μιᾶς βαθύτερης αὐτοκριτικῆς, διότι ἐπὶ τέλος θὰ πρέπει νὰ πάρομε ἀποφάσεις γιὰ νὰ εἴμεθα Μοναχοὶ πραγματικοί. Καὶ εἴμεθα Μοναχοὶ πραγματικοί, μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, κι ὄχι τυπικοί, ὅταν θὰ ἔχῃ σκηνώσει μέσα μας τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τότε μποροῦμε νὰ ὀμιλοῦμε γιὰ Μοναχισμό καὶ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἄγγελοι θὰ εἶναι γιὰ μᾶς φῶς, καὶ ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ ἀνάξιοι Μοναχοὶ τὰ ὀστροάκινα σκευῆ, στὰ ὁποῖα ὁμῶς ἐσκήνωσε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, θὰ γίνουμε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Φῶς μὲν Μοναχοῖς Ἄγγελοι. Φῶς δὲ λαϊκοῖς/κοσμικοῖς Μοναχικὴ Πολιτεία.

Μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Πατέρα μας καὶ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας μας καὶ τῆς εὐχῆς τῆς ἀγιωτάτης Γεροντίσσης μας, τῆς Μητέρας μας Κυπριανῆς, μὲ τὴν προστασία τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ, νὰ βάλουμε λοιπὸν στόχο νὰ ἀποκτήσουμε τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ μεθύσουμε τὴν μέθη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τότε πράγματι θὰ μποροῦμε νὰ ὀμιλοῦμε γιὰ ἓναν γνήσιον Μοναχισμό καὶ ὅτι τοῦλάχιστον εὕρισκόμεθα σὲ ἓνα σωστὸ δρόμο πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μέσα ἀπὸ τὴν

διαδικασία τῆς μετανοίας, τῆς καθάρσεως, καὶ τοῦ φωτισμοῦ πρὸς
δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Παναγία μας μαζί σας!

(*) Ὁμιλία στὴν Ἀγρυπνία ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ,
2.1.2008 ἐκ.ἡμ., στὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς.